

31/5/18

לפני יותר מארבעים שנה הצטרפנו, נעה ואני, לגרעין שהקים את כפר אדומים. במשך ארבעים שנה הייתי גאה במה שיצרנו כאן. גאווה על הקהילה, על הפסיפס החברתי המופלא של כלל ישראל, על החיים המשותפים לדתיים וחילוניים, על החינוך המשלב, על המפעלים שצמחו מכאן לטובת עם ישראל, על מימוש זכותנו לארץ ישראל, על התרומה לחוסנה של מדינת ישראל, ועל עשיית כל אלה תוך שמירה על צלם אנוש, על "את השנוא עליך אל תעשה לחברך".

היום אני כותב לכם ולבבי על סף דמעה. קראתי את החלטת בג"ץ בעניין שכנינו הבדואים. מן הדברים ניכר כי ארבע העתירות שהגישה האגודה תרמו להחלטה שתאפשר את פינויים בכוח של שכנינו הבדואים מכאן. נשגב מבינתי, מדוע בחרה הנהגת הכפר לפעול לגירוש שכנינו. איזה יצר הוביל אותנו לרצות בחורבן בתיים? איזה מוסר הניע אותנו לחפוץ בגרוש אנשים בפעם השנייה, לאחר שמשפחותיהם כבר גורשו ממדינת ישראל בשנות החמישים? איזו אטימות, ואולי גבהות לב הביאו אותנו לסרב להצטרף להצעת חברים מן הישוב להגיע לפיתרון מוסכם? איזה היגיון גרם לנו לפתוח חשבון נורא עם הגרים לידנו?

בתי הבדואים אינם חוקיים. שמירת החוק חיונית לשלום החברה, אך לא ערך זה עמד בראש מעייניה של הנהגת הכפר. לו כך היה, הייתה מונעת בנייה בלתי מותרת בתוך הכפר, לפני שפעלה נגד בנייה ללא אישור אצל הבדואים. שיקולים אחרים, לא שמירת החוק ולא שכנות טובה, היו לנגד עיניה.

אני תיקווה כי לא היו שיקולים הנוגעים להיותם של שכנינו לא יהודים, כי אלה פסולים בעיני כיהודי. שיקולי מדיניות וביטחון לאומי מסורים למדינה, לא לאגודה שיתופית, יקרה לי ככל שתהיה.

עלינו לכפר אדומים בזכות והקפדנו לא לפגוע בזכויותיו של איש. הבדואים היו כאן כשהגענו. נוכחותם לא מנעה מאיתנו לקבל מן המדינה יותר מעשרת אלפי דונם. פליאה אלבק ז"ל סימנה ברגליה את הגבול ונתנה לנו הכל, זולת המעט עליו ישבו הבדואים. מה קרה לנו שגם את כבשת הרש אנחנו דורשים לעצמנו? היום, או הלילה, בו יבואו כוחות הצבא לגרש את שכנינו, יהיה יום עצוב לא רק בגלל הסבל הנגרם להם, אלא בעיקר כי אנחנו גרמנו לסבל הזה. איש מאיתנו לא יוכל לרחוץ בניקיון כפיו. גם אני, ששתקתי מפאת כבוד הקהילה ושליחיה, אלך עם אות קין הזה ימים רבים. לא נוכל לרחוץ בניקיון כפינו, כי ידינו שפכו את ה"דם" הזה ועינינו ראו

על שלוש עתירות הכפר ועל ארבע, לא ייסלח לנו.